

Arrest

nr. 170 520 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 november 2013 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: [C. Y.], [...], Algerije; [C. Y.] [...] Algerije; :[C. Y.], [...], Algerije.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 05.04.2011 door de CR van Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Artikel 27

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene werd op 05.04.2011 door de CR van Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 05.04.2011.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Onder de valse identiteit [Y. C.], van Algerijnse nationaliteit verbleef betrokkene van 02.07.2010 tot 05.04.2011 in de gevangenis van Verviers uit hoofde van een aanhoudingsbevel wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Bij zijn vrijlating werd hem een bevel betekend om uiterlijk op 10.04.2011 het grondgebied te verlaten.

Op 10.06.2013 diende betrokkene onder zijn echte identiteit [A. A.], van Marokkaanse nationaliteit, te Antwerpen een huwelijksdossier in met de Marokkaanse onderdane [S. E. B.], geboren op [...], welke legaal in België verblijft. Deze vraag tot toestemming van huwelijk bevindt zich nog in onderzoek bij het Parket van Antwerpen. Hoe dan ook voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden om vanuit België op grond van artikel 10 en 10bis van de wet van 15/12/1980 een recht op gezinshereniging te doen gelden aangezien hij in illegaal verblijf is. Een eventuele repatriëring van betrokkene betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijk scheiding. Dit brengt op zich geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Bovendien werd betrokkene op 05.04.2011 onder een valse naam en nationaliteit door de CR van Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...]”.

Het inreisverbod luidt vervolgens als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: [C. Y.], [...], Algerije; [C. Y.] [...] Algerije; :[C. Y.], [...], Algerije.

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.11.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[....]

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 05.04.2011. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Het feit dat betrokkene een lopende huwelijksaanvraag heeft met de Marokkaanse onderdane [S. E. B.], geboren op [...], welke legaal in België verblijft, is geen beletsel voor het opleggen van dit reisverbod. Betrokkene werd immers op 05.04.2011 onder een valse naam en nationaliteit door de CR van Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de aangevochten beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

2.2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op in zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Hij stelt dat verzoeker op 25 november 2013 werd gerepatriëerd naar Marokko en deze beslissing aldus reeds werd uitgevoerd.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2.3. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.2.4. Ter terechtzitting bestaat er geen discussie over het gegeven dat verzoeker op 25 november 2013 is gerepatriëerd naar zijn herkomstland Marokko. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens heeft bijgevolg reeds volledige uitvoering gekregen. In deze situatie blijkt niet dat verzoeker nog een belang heeft bij een eventuele nietigverklaring van deze beslissing. Een gebeurlijke vernietiging van deze bestreden beslissing verschaft verzoeker immers geen titel om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Indien verzoeker opnieuw België binnen zou komen en er zou verblijven, kan hij op grond van het thans bestreden bevel niet meer worden verplicht om het grondgebied te verlaten, nu deze beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Ter terechtzitting stelt verzoeker, gevraagd naar zijn actueel belang gelet op de volledige uitvoering die het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds heeft gekregen, zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Hij toont niet aan dat hij nog een actueel belang kan doen gelden bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen deze beslissing.

2.2.5. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 18 november 2013.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod van 18 november 2013

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 74/11, § 1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het legaliteitsbeginsel. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel

Verwerende partij motiveert haar beslissing door te stellen dat “betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 05.04.2011. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”

De Terugkeerrichtlijn werd pas omgezet in België door de wet van 19 januari 2012 dat gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad op 17 februari 2012. Het bevel om het grondgebied te verlaten waar verwerende partij op doelt, dateert dus van voor de inwerkingtreden van de wet die de Terugkeerrichtlijn omzet.

Op het moment dat verzoeker dus bevel om het grondgebied te verlaten kreeg in 2011, was de Terugkeerrichtlijn nog niet van kracht in België. Derhalve kon verzoeker op dat moment niet weten dat als hij niet voldeed aan het bevel om het grondgebied te verlaten hij twee jaar later een inreisverbod, wat een soort sanctie is, opgelegd zou krijgen. Dit houdt duidelijk een schending in van het legaliteitsbeginsel. Een persoon kan namelijk enkel gehouden worden aan wetsbepalingen die bestonden op het moment van de feiten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 2011 had in casu dan ook niet gebruikt kunnen worden door verwerende partij om dit inreisverbod te verantwoorden. Verwerende partij had dit inreisverbod niet mogen opleggen, en zeker niet op deze basis. Verwerende partij maakte daarbij dan ook duidelijk een verkeerde toepassing van artikel 74/11 § 1 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de motiveringsplicht vloeit hier dan ook noodzakelijkerwijze uit voort.

Tweede onderdeel:

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt de mogelijkheid tot het afleveren van een inreisverbod samen met de beslissing tot verwijdering, evenals de modaliteiten van dit inreisverbod. Krachtens artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wordt er benadrukt dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl.348, 98 e.v.) oplegt in haar overweging 6 dat men tot een individueel onderzoek dient over te gaan en dat men rekening dient te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat het evenredigheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden. (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr.53KI 825/001, 23).

In casu werd een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Dit is volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het maximum dat kan opgelegd worden. Derhalve was het voor verwerende partij ook mogelijk om een inreisverbod van één of twee jaar. Ze kiest er echter voor om het maximum van drie jaar op te leggen. In haar motivering is echter niet af te leiden waarom gekozen werd voor drie jaar en niet voor bijvoorbeeld één jaar.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker een gezinsleven heeft met mevrouw [E. B.] en dat er een lopende huwelijksaanvraag is met haar. Dit vormt volgens verwerende partij echter geen beletsel voor het inreisverbod omdat verzoeker veroordeeld werd voor drugsfeiten in 2011. Met deze motivering lijkt verwerende partij dus te poneren dat het gezinsleven hier zelfs niet in aanmerking genomen moet worden omdat verzoeker veroordeeld werd in 2011. Dit is echter niet in lijn met de Europese rechtspraak met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

De proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing en het inreisverbod wordt in de Europese rechtspraak beoordeeld aan de hand van:

- de aard en ernst van de criminele feiten
- de termijn dat verzoeker al in het land was
- de termijn verstreken na de feiten en het gedrag gedurende die periode
- de nationaliteiten van de verzoeker en zijn familieleden
- de sterkte van zijn sociale, culturele en familiale banden in het herkomstland en land van verblijf
- de duur van een huwelijk
- of de partner op de hoogte was van de feiten bij het ontstaan van de relatie
- of er kinderen zijn en hoe oud die zijn
- het hoger belang van de betrokken kinderen

(Zie ECtHR, *Boultif v. Switzerland*, No. 54273/00, 2 August 2001; ECtHR, *Üner v. the Netherlands* [GC], No. 46410/99, 18 October 2006; ECtHR, *Balogun v. the United Kingdom*, No. 60286/09, 10 April 2012, paras. 43-53)

Verwerende partij motiveert enkel door te zeggen dat de huwelijksaanvraag van verzoeker geen beletsel is voor het inreisverbod omdat hij in 2011 veroordeeld werd. Geen enkel van de andere elementen uit de Europese rechtspraak wordt vermeld. Zo wordt er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds vier jaar in België woont, al twee jaar een relatie heeft met mevrouw [E. B.], er een lopend huwelijksonderzoek is, de criminele feiten dateren van 2011 en hij sinds hij uit de gevangenis is geen feiten meer heeft gepleegd. Het louter aanhalen van de elementen uit het dossier (zoals verwerende partij doet) kan onmogelijk volstaan om deze beslissing te motiveren. Verzoeker is hierdoor namelijk niet in de mogelijkheid om te begrijpen waarom hij een inreisverbod heeft gekregen van het maximum van drie jaar.

In arrest nr. 107450 van 26 juli 2013 erkende Uw Raad dat dit een schending kan uitmaken van de motiveringsplicht.

« Le Conseil constate dès lors que la partie défenderesse était à tout le moins informée en temps utile de certains éléments de la situation personnelle de la partie requérante, comme cela est relevé ci-dessus. Le Conseil observe que la partie défenderesse n'a pas remis en cause la situation familiale alléguée par la partie requérante à l'égard de la ressortissante belge, que ce soit dans le premier acte attaqué ou dans le second, mais a considéré, aux termes du second acte attaqué que sa demande de cohabitation légale ne lui donnait pas « automatiquement le droit au séjour ». Cependant, ce motif est très insuffisant et ne permet nullement de considérer que la partie défenderesse a tenu compte des circonstances dont elle avait connaissance pour la fixation de la durée de ladite interdiction. tel que stipulé par l'article 74/11, §1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, alors même que la durée maximale de trois ans de l'interdiction d'entrée comprise dans ladite décision justifiait qu'une attention particulière y soit accordée et notamment au regard de l'article 8 de la CEDH en ce qu'il convenait d'examiner si la mesure était ou non disproportionnée. »

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Er werd niet afdoende gemotiveerd omtrent de evenredigheid van de inmenging in verzoekers gezinsleven. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker hier een gezinsleven heeft en wat de impact hiervan is.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een manifeste schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt aangegeven dat deze beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 5 april 2011. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat gelet op de voorziene motivering niet valt af te leiden waarom werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar die in deze situatie mogelijk is, en niet voor een kortere termijn, en dat aldus niet blijkt dat de duur is bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt immers dat verweerder is nagegaan of er redenen voorhanden zijn die een beletsel vormen voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar die mogelijk is in de situatie dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Hij hield in dit verband rekening met het gegeven dat verzoeker een lopende huwelijksaanvraag heeft met een in België verblijfsrechtigde Marokkaanse vrouw, doch oordeelde dat dit geen reden is om een lagere termijn op te leggen, en wel gelet op een veroordeling op 5 april 2011 onder valse naam en nationaliteit door de correctionele rechtbank van Verviers tot een gevangenisstraf van één jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Verweerder oordeelde dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat aldus de belangen van de staat primeren op de familiale belangen van verzoeker. Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder de duur van het inreisverbod heeft bepaald rekening houdende met de relevante elementen van het concrete geval. Verweerder heeft op duidelijke wijze gemotiveerd dat de lopende huwelijksaanvraag van verzoeker geen reden vormt opdat een kortere termijn dan de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, en wel omdat verzoeker zich tijdens zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied schuldig maakte aan drugsdelicten. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt niet te begrijpen waarom hem geen inreisverbod met een kortere duur werd opgelegd. Verzoeker toont niet aan dat verweerder een ander dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Verzoeker betoogt dat niet afdoende werd gemotiveerd omtrent de evenredigheid van de inmenging in zijn gezinsleven, doch uit de verdere bespreking van het middel blijkt dat hij er nog niet in slaagt om enig beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk te maken en daarnaast in ieder geval ook niet blijkt dat er in de thans voorliggende zaak sprake is van een inmenging. Verzoeker toont geenszins aan dat het bestuur enig concreet, relevant gegeven betreffende zijn voorgehouden gezinsleven ten onrechte niet in zijn afweging heeft betrokken, zodat niet kan worden vastgesteld dat de voorziene motivering in casu niet afdoende is. Aldus blijkt ook het belang niet dat verzoeker heeft bij dit betoog. Artikel 8 van het EVRM houdt op zich bovendien geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c); RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

Het in casu bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.1. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

3.2.2.2. In casu werd verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld. Meer bepaald wordt verwezen naar een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 5 april 2011.

Verzoeker wijst erop dat de bepalingen van de terugkeerrichtlijn pas door de wet van 19 januari 2012 (BS 17 februari 2012) in de Belgische wetgeving zijn omgezet en is van mening dat verweerder geen inreisverbod kan opleggen op grond van de niet-tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten dat dateert van voor de inwerkingtreding van voormelde wet ter omzetting van de terugkeerrichtlijn. Hij stelt dat het legaliteitsbeginsel wordt miskend, nu hij ten tijde van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten niet kon weten dat een niet-tenuitvoerlegging hiervan aanleiding zou kunnen geven tot het opleggen van een inreisverbod en een persoon *“enkel [kan] gehouden worden aan wetsbepalingen die bestonden op het moment van de feiten”*.

De Raad wijst erop dat noch de wet van 19 januari 2012 noch de terugkeerrichtlijn zelf voorzagen in overgangsmaatregelen. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de voormelde wet onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Verweerder, als orgaan van het actief bestuur, is ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij een zaak behandelt.

Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen

van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998, A.R. S. 97.0052.F, Cass 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N, Cass. 28 februari 2003, A.R. C.00.0603.N, A.C. 2003, nr. 141, Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (GwH 16 juni 2011, nr. 107/2011). In casu is hiervan geen sprake. Elke nieuwe wet is dan ook in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds van tevoren – *avant la lettre* – in haar werkingssfeer bevond (P. VAN ORSHOVEN, 'De kraai en de puit. De retroactieve wet in het licht van de beginselen van behoorlijke wetgeving', A.J.T. 1998-99, 27 e.v.).

In zoverre verzoeker kritiek uit op de wet van 19 januari 2012, of de terugkeerrichtlijn, merkt de Raad op dat hij enkel de wettigheid van de hem voorliggende administratieve beslissing kan beoordelen, doch dat het hem geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de wet.

Verweerder diende aldus het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gepaard te laten gaan met een inreisverbod, gelet op het gegeven dat er ook reeds sprake was van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waaraan verzoeker naliet gevolg te geven. Hij kon hiervan enkel afzien omwille van humanitaire redenen. Verzoeker geeft evenwel niet aan dat het bestuur ten onrechte geen humanitaire redenen heeft weerhouden.

De Raad wijst er verder op dat het legaliteitsbeginsel inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat het bestuur enige hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend bij het opleggen van het bestreden inreisverbod. De Raad benadrukt verder dat – in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden – het inreisverbod geen strafsancie is, maar een administratieve maatregel die door het bestuur wordt opgelegd.

In zoverre verzoeker betoogt dat een persoon "*enkel [kan] gehouden worden aan wetbepalingen die bestonden op het moment van de feiten*", wenst de Raad ook te benadrukken dat verzoeker in het thans bestreden inreisverbod geenszins iets uit het verleden ten laste wordt gelegd waartoe hij op dat ogenblik overeenkomstig de op dat ogenblik geldende wetgeving niet was gehouden. Verzoeker was op het ogenblik dat hem het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend gehouden hieraan gevolg te geven binnen de toegekende termijn, en is niet ernstig waar hij het tegendeel zou voorhouden. Er blijkt niet dat het gegeven dat verzoeker ten tijde van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten nog niet kon weten dat de niet-tenuitvoerlegging hiervan in de toekomst aanleiding vermocht te geven tot het opleggen van een inreisverbod, verhinderde dat het thans bestreden inreisverbod werd opgelegd. In dit verband merkt de Raad daarenboven op dat de terugkeerrichtlijn reeds op 24 december 2008 werd gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 107). De lidstaten dienden de richtlijn om te zetten uiterlijk tegen 24 december 2010. Verzoeker kon aldus wel degelijk weten welke gevolgen de niet-tenuitvoerlegging van het hem op 5 april 2011 betekende bevel om het grondgebied te verlaten in de toekomst kon hebben, en dit des te meer vanaf de inwerkingtreding op 27 februari 2012 van de wet van 19 januari 2012.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geenszins aannemelijk dat er sprake is van een incorrecte toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van een schending van de motiveringsplicht, waar verweerder is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod omwille van de vaststelling dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 5 april 2011.

3.2.2.3. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet

is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat gelet op de voorziene motivering dient te worden aangenomen dat verweerder is nagegaan of er redenen voorhanden zijn die een beletsel vormen voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar die mogelijk is in de situatie dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Hij hield in dit verband rekening met het gegeven dat verzoeker een lopende huwelijksaanvraag heeft met een in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse vrouw, doch oordeelde dat dit geen reden is om een lagere termijn op te leggen, en wel gelet op een veroordeling op 5 april 2011 onder valse naam en nationaliteit door de correctionele rechtbank van Verviers tot een gevangenisstraf van één jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Verweerder oordeelde dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat aldus de belangen van de staat primeren op de familiale belangen van verzoeker. Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder de duur van het inreisverbod heeft bepaald rekening houdende met de relevante elementen van het concrete geval. Verweerder heeft op duidelijke wijze gemotiveerd dat de lopende huwelijksaanvraag van verzoeker geen reden vormt opdat een kortere termijn dan de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, en wel omdat verzoeker zich tijdens zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied schuldig maakte aan drugsdelicten. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt niet te begrijpen waarom hem geen inreisverbod met een kortere duur werd opgelegd. Verzoeker toont niet aan dat verweerder een ander dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

3.2.2.4. Verzoeker betoogt verder dat verweerder lijkt te poneren dat het gezinsleven niet in aanmerking moet worden genomen gelet op zijn eerdere veroordeling. Hij stelt dat dit niet in lijn is met de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM dat de proportionaliteit van een inreisverbod dient te worden beoordeeld aan de hand van een aantal vooropgestelde criteria, en geeft aan dat verweerder niet al deze criteria heeft getoetst. Hij stelt dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij reeds vier jaar in België woont, al twee jaar een relatie heeft, er een lopend huwelijksonderzoek is en de criminele feiten reeds dateren van 2011 en hij sinds hij uit de gevangenis is vrijgelaten geen feiten meer heeft gepleegd. Hij stelt dat niet afdoende is gemotiveerd omtrent de evenredigheid van de inmenging in zijn gezinsleven.

Dit betoog dient te worden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wenst in dit verband allereerst te benadrukken dat verzoeker zich weliswaar beroept op een miskenning van artikel 8 van het EVRM, doch zonder dat hij overtuigt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling. Het Hof oordeelt dat het begrip '*gezin*' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto '*familiale*' banden kan omvatten (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Om te bepalen of een relatie kan worden gekwalificeerd als '*gezinsleven*' kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112). Door het louter voegen van een kopie van de verblijftitel van mevrouw S. E. B. maakt verzoeker een werkelijk gezinsleven nog niet aannemelijk. Verzoeker voert verder aan dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds twee jaar een relatie had met mevrouw S. E. B., doch beperkt zich op dit punt tot een loutere bewering. Enig begin van bewijs wordt hiervan niet voorgelegd. De stukken van het dossier leren verder ook enkel dat er sprake is van een huwelijksaangifte in 2013. Nadere gegevens ontbreken volledig. Een werkelijk en effectief beleefd gezinsleven blijkt niet of minstens onvoldoende gelet op de stukken die voorliggen. Ter terechtzitting gevraagd naar de actuele situatie, waaronder de vraag of er intussen alsnog een huwelijk heeft plaatsgevonden in Marokko of elders en of er een vraag tot opheffing van het inreisverbod is gebeurd, kan verzoeker in dit verband ook geen nadere toelichting geven.

Zelfs indien alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, hetgeen niet kan worden vastgesteld aan de hand van de voorliggende stukken en de verklaringen ter terechtzitting van verzoeker, stelt de Raad vast dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing rekening hield met de lopende huwelijksaanvraag doch van mening was dat, gelet op een veroordeling onder valse naam en nationaliteit wegens drugsdelicten, verzoekers belangen ondergeschikt zijn aan het algemene belang en dit gegeven aldus niet verhinderde dat een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. De lopende huwelijksaanvraag en verzoekers familiale belangen werd wel degelijk in aanmerking genomen, en in dit verband werd een afweging gemaakt met het algemeen belang.

De Raad merkt op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn situatie gelijkend is aan deze zoals deze voorlag in de door hem aangehaalde rechtspraak van het EHRM. Het betreft integendeel fundamenteel verschillende situaties, waardoor niet blijkt dat verzoeker zonder meer kan stellen dat de in deze rechtspraak aangehaalde criteria als dusdanig ook van toepassing zijn in de thans voorliggende situatie (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105: “*As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country [...] are not the same, the criteria developed in the Court’s case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant.*”). De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM betreft zo stevast gevallen van in een welbepaalde Staat gevestigde vreemdelingen, die aldaar veelal al sinds de kindertijd verblijven. Verzoekers situatie daarentegen, is deze van een vreemdeling van wie niet blijkt dat deze op enig ogenblik zelfs maar legaal in België heeft verbleven. In deze situatie is er, in tegenstelling tot in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM, geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van

één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik wettig op het Belgische grondgebied heeft verbleven. Hij verblijft hier niettemin reeds enige tijd, en is ook gekend onder verschillende aliansen, waarbij hij voorhield de Algerijnse nationaliteit te hebben. Het is ook niet betwist dat verzoeker in 2011 reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, doch hij hieraan geen gevolg gaf. Het is evenmin betwist dat hij zich reeds schuldig maakte aan drugsdelicten, feiten waarvoor hij op 5 april 2011 onder een valse naam en nationaliteit door de correctionele rechtbank van Verviers werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Het voorgehouden gezinsleven werd aldus ontwikkeld tijdens een periode dat het voor de betrokkenen onmiddellijk duidelijk was dat verzoekers verblijfssituatie tot gevolg had dat de verderzetting van dit gezinsleven in België precair was. Er is aldus ook reeds sprake van een eerdere inbreuk op de immigratiewetgeving en van een strafrechtelijk verleden.

Verzoeker wijst op het gegeven dat hij reeds vier jaar in België woont en dat de gepleegde feiten dateren van 2011 en niet blijkt dat hij sinds hij uit de gevangenis kwam nog nieuwe feiten heeft gepleegd. In het licht van de rechtspraak van het EHRM zoals deze in casu speelt, blijkt evenwel geenszins dat deze elementen als dusdanig relevant zijn of van aard zijn dat deze een andere uitkomst van de gemaakte belangenafweging tot gevolg konden hebben. Verzoeker beroept zich verder op een relatie van twee jaar, doch er werd reeds vastgesteld dat hij hiervan niet het minste bewijs levert. Verzoeker kan verder bezwaarlijk dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat er een lopend huwelijksonderzoek is. De Raad stelt vast dat verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die in de thans voorliggende situatie van belang zijn in het kader van de te voeren belangenafweging, en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden of waaromtrent ten onrechte niet zou zijn gemotiveerd. Verzoeker geeft niet aan dat hij of zijn voorgehouden partner specifieke banden met België hebben of dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het voorgehouden gezinsleven elders wordt verdergezet of van welbepaalde concrete elementen die maken dat het gezinsleven als gevolg van het bestreden inreisverbod noemenswaardig wordt belemmerd derwijze dat het niet meer daadwerkelijk kan worden beleefd. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoekers voorgehouden partner, net als verzoeker zelf, de Marokkaanse nationaliteit heeft. Er blijkt aldus niet dat verweerder op dit punt enig relevant element niet in zijn beoordeling heeft betrokken, of omtrent een dergelijk element ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Verzoeker maakt aldus ook geenszins aannemelijk dat, zo er reeds sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, er sprake is van een disproportionele belangenafweging of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat in zijn situatie het algemene belang primeert op zijn persoonlijke en gezinsbelangen.

3.2.2.5. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het ook volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.2.2.6. Concluderend stelt de Raad vast dat op basis van verzoekers uiteenzetting van het middel niet blijkt dat het bestreden inreisverbod is tot stand gekomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een miskenning van een privé- of gezinsleven wordt evenmin aangetoond.

3.2.2.7. Een miskenning van de (materiële) motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.3. In de mate dat verzoeker zich nog beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeer-verplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, beslissing waarbij overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt

verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wat het bestreden inreisverbod betreft.

3.2.4. De terugkeerrichtlijn werd ten slotte omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat verzoeker zich in casu nog rechtstreeks kan beroepen op artikel 11 van de terugkeerrichtlijn.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS